

Sygn. akt VI Ka 477/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak (spr.)
Sędziowie:	SO Piotr Żywicki SO Irena Śmietana
Protokolant	stażysta Kinga Opałka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Marszyckiej

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2014r.,

sprawy M. B. (1)

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuraturę Rejonową w Elblągu

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt II K 777/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. II w ten sposób, że orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt VI Ka 477/13

UZASADNIENIE

M. B. (1) oskarżony został o to, że w dniu 21 sierpnia 2013r. w E. na ul. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym tj. art. 45 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. posiadając w organizmie 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził motorower marki (...) o nr rej. (...) tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk.

Prokurator wraz z aktem oskarżenia skierował do sądu wnioski, w którym na zasadzie art. 335§1 kpk wniósł o skazanie oskarżonego za zarzucany mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy, i wymierzenie mu:

- grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przy przyjęciu 20 zł za każdą stawkę,
- na podst. art. 42§2kk- środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku,
- na podst. art. 49§2kk świadczenie pieniężne w kwocie 100zł na rzecz instytucji wskazanej przez sąd, z przeznaczeniem na cel bezpośrednio związany z niesieniem pomocy osobom pokrzywdzonym w wypadkach komunikacyjnych.

W trakcie posiedzenia przed sądem I instancji prokurator, za zgodą oskarżonego, zmodyfikował wnioski w zakresie kary grzywny, wnosząc o wymierzenie M. B. grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 20 zł.

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 22 października 2013r. w sprawie o sygn. akt II K 777/13 uznał oskarżonego M. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 33§1i3 kk skazał go na karę grzywny w wymiarze 40 stawek ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, na podstawie art. 42§2 kk w zw. z art. 43§1kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, a na podstawie art.49§2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 100zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Orzeczenie zawiera także rozstrzygnięcia o kosztach sądowych, od uiszczenia których zwolniono oskarżonego w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Elblągu zaskarżając go w części zawierającej orzeczenie o karze na niekorzyść oskarżonego. W apelacji na zasadzie art. 427 kpk i art. 438 pkt. 2 kpk zarzucił wyrokowi:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 335 § 1 kpk w zw. z art. 343 § 6 kpk, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego w pkt. II zaskarżonego wyroku zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, pomimo, że zamieszczony do aktu oskarżenia wnioski prokuratora wskazywał na orzeczenie w tym zakresie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku,
- obrazę prawa karnego procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 kpk polegającą na zawarciu w pisemnej treści uzasadnienia przedmiotowego wyroku rozstrzygnięć nie zawartych w treści jego sentencji, poprzez wskazanie w uzasadnieniu, iż orzeczony w pkt. II zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku dotyczy wszelkich pojazdów mechanicznych.

Stawiając ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i ponowne rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych, przy czym prokurator sesyjny zmodyfikował wnioski końcowy apelacji domagając się zmiany wyroku w punkcie II poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku i utrzymanie wyroku w pozostałej części w mocy.

Oskarżony w trakcie rozprawy apelacyjnej oświadczył, że popiera apelację prokuratora, gdyż faktycznie zgodził się by w wyroku orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych tj. pojazdów które mają silnik.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora Rejonowego (po modyfikacji wniosku końcowego) jako zasadna zasługiwała na uwzględnienie, gdyż rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd Rejonowy, dopuścił się uchybienia prawa procesowego, które skutkować musiało zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Co prawda sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie w trybie art. 335 § 1 kpk w zw. z art. 343 kpk i ujawnił zgromadzony w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, który następnie poddał trafnej analizie, a na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski, zarówno co do winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa, jak i subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazany przepis prawny. Sąd Odwoławczy podzielił jednak zasadność zarzutu podniesionego w apelacji przez prokuratora odnośnie naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa procesowego, tj. art. 335 § 1 kpk w zw. z art. 343 § 6 kpk, które to uchybienie polegało na zaniechaniu wydania orzeczenia co do zakazu prowadzenia pojazdów w takiej postaci jak to wynikało z treści wniosku prokuratora i jakie wcześniej zostało zaakceptowane przez oskarżonego.

W myśl art. 335 § 1 kpk prokurator może umieścić w akcie oskarżenia wnioski o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Jak natomiast wynika z treści złożonego w trybie art. 335 § 1 kpk wniosku to Prokurator wniósł o wydanie wyroku skazującego wobec M. B. (1) za zarzucany mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy, i orzeczenie, obok wymierzonej kary zasadniczej grzywny, m.in. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku.

Tymczasem sąd I instancji przychylając się do wniosku prokuratora, wbrew uzgodnieniom stron zawartym we wniosku złożonym w trybie art. 335 § 1 kpk, w wyroku nie zawarł poprawnego, zgodnego z ustaleniami stron, orzeczenia w zakresie określenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów i zamiast orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, zawarł rozstrzygnięcie o orzeczeniu wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku.

W przypadku gdy sąd decyduje się na zastosowanie instytucji skazania oskarżonego bez przeprowadzania rozprawy to jest zobligowany do wymierzenia kary i środków karnych zgodnych z wcześniej zaakceptowanym wnioskiem. Natomiast wydanie przez sąd orzeczenia o innej treści w zakresie pełnego dookreślenia kategorii pojazdów których dotyczy środek karny orzeczony wobec M. B. (1), wbrew wnioskowi prokuratora i oskarżonego, było niedopuszczalne bowiem prowadziło do złamania „swoistej ugody” określającej warunki skazania bez rozprawy, a tym samym stanowiło naruszenie przez sąd orzekający przepisów prawa procesowego, określonych w art. 335 § 1 kpk i art. 343 § 6 kpk, co miało niewątpliwie wpływ na treść orzeczenia. A stwierdzenie takiego uchybienia musiało spowodować zmianą zaskarżonego orzeczenia i to w taki sposób, jak postulował to prokurator sesyjny.

W tym miejscu należy też zaznaczyć, ustosunkowując się do drugiego zarzutu z apelacji, że prawidłowe określenie zakresu zakazu prowadzenia pojazdów dopiero w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie mogło stanowić „konwalidacji” zaskarżonego wyroku, ponadto różnica w określeniu tego środka karnego w wyroku i w pisemnym uzasadnieniu stanowi też wskazaną przez skarżącego w apelacji obrazę art. 424 kpk. BOWIEM WYNIKAJĄCA Z ART. 424 POWINNOŚĆ PRZYTOCZENIA OKOLICZNOŚCI, KTÓRE SĄD MIAŁ NA WZGLĘDZIE PRZY WYMIARZE KARY, ODNOŚI SIĘ TAKŻE DO ŚRODKÓW KARNYCH (SN WR 420/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 44; SA w K. II AKa 448/05, LEX nr 166024; SA w K. II AKa 5/06, KZS 2006, z. 3, poz. 38; SA w K. II AKa 50/07, KZS 2007, z. 6, poz. 45), przy czym należy omówić w pisemnym uzasadnieniu wyroku dokładnie ten środek karny, który w wyroku tym został orzeczony. Natomiast, jak to zauważono m.in. w wyroku SA w Krakowie z dnia 22 maja 2007r. w spr. II AKa 50/07, KZS 2007/6/45 sprzeczność wyroku i uzasadnienia jest błędem na tyle ważkim, że może ulec zmianie tylko w postępowaniu instancyjnym.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt. II tego wyroku, rozstrzygnął o orzeczeniu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny utrzymał w mocy. Ponieważ oskarżony nie przyczynił się do zaistnienia pomyłki sądu I instancji w zakresie opisu orzeczonego środka karnego, to sąd odwoławczy, stosując regułę słuszności, na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 §1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.